

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24.05.2013 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Monika Kiwiorska-Pająk

Protokolant : sekretarz sądowy Dorota Kaźmierczak-Binder

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 24.05.2013 r. w Świdnicy

sprawy **K. N.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wznowienie postępowania w przedmiocie decyzji z dn.10.10.2011r. i wyrównanie emerytury

na skutek odwołania **K. N.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 15.02.2013 r. Nr (...) - (...) - (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 15.02.2013r. znak: (...) w ten sposób, że nakazuje stronie pozwanej Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. uchylenie decyzji z dnia 10.10.2011r. w części w jakiej zawiesza prawo do emerytury wnioskodawczyni K. N. za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r. i wypłatę powyższego świadczenia;

II. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt VII U 521/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. N. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 15.02.2013 r. znak : (...)2 , którą strona pozwana w rozpatrzeniu wniosku z dnia 27.11.2012 r. na podstawie art. 151 §1 pkt.1 kpa odmówiła uchylenia decyzji z dnia 10.10.2011 r. znak : (...)w części w jakiej decyzja ta zawiesza , na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury wnioskodawczyni za okres od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r. Wnioskodawczyni wniosła o wypłacenie zawieszanej jej emerytury za okres od 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r. wraz z należnymi odsetkami. Wnioskodawczyni

wskazała, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 13.11.2012 r. sygn. akt. K/2/12 orzekł, że wprowadzenie obowiązku rozwiązania stosunku pracy wobec osób, które nabyły prawo do emerytury bez konieczności zwalniania się z pracy jest niezgodny z konstytucją. Z uwagi na to, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed 31.12.2010r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy jej osoby.

Strona pozwana w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana wskazała, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22.11.2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni K. N. nabyła prawo do emerytury od dnia 01.03.2010 r.

Wnioskodawczyni od dnia 15.11.1982r. jest nieprzerwanie zatrudniona w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W..

Decyzją z dnia 10.10.2011 r. znak : (...) strona pozwana w oparciu o przepis art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wnioskodawczyni wypłatę emerytury w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. Jednocześnie wskazano, iż wypłata emerytury zostanie podjęta po przedłożeniu świadectwa pracy lub zaświadczenia potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 27.11.2012 r. wnioskodawczyni złożyła u strony pozwanej wniosek o wznowienie wypłaty emerytury na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 r.

Postanowieniem z dnia 7.01.2012 r. strona pozwana na podstawie art. 145 a oraz art.149 kpa w związku z art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wznowiła postępowanie w sprawie wznowienia wypłaty emerytury zawieszona na podstawie art.103 a ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 24.01.2013 r. strona pozwana przeliczyła wnioskodawczyni emeryturę i dokonała wyrównania emerytury od dnia 22.11.2012 r.

Decyzją z dnia 15.03.2013 r. znak : (...)strona pozwana na podstawie art. 151 § 1 pkt.1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- kodeks postępowania administracyjnego odmówiła wnioskodawczyni uchylecia decyzji z dnia 10.10.2011 r. znak : E (...)w części w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153,poz.1227 z póź.zm.), prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji strona pozwana wskazała, iż decyzją z dnia 10.10.2011 r. ,w oparciu o przepis art.28 ustawy z dnia 16 grudnia o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesiła wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 01.10.2011 r. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt. K 2/2012 r., który został ogłoszony w Dz.U. z 2012 r. poz.1285 w dniu 22 listopada 2012 r., z dniem ogłoszenia wyroku tj. z dniem 22 listopada 2012 r. utracił moc art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z przepisem art. 190 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z

dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału. Strona pozwana podniosła, iż Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani w wyroku ani w jego uzasadnieniu innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów. Tym samym wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytury na podstawie przepisu art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego Zakład odmówił uchylenia decyzji z dnia 10.10.2011 r. w części w jakiej decyzja ta dotyczy zawieszenia prawa do emerytury za okres od dnia 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r. co oznacza brak podstaw do wypłaty wyrównania

dowód: akta emerytalne wnioskodawczyni

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd zważył :

Odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie w znacznej części .

Wnioskodawczyni domaga się wypłaty zawieszonoego świadczenia emerytalnego za okres od 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Strona pozwana w zaskarżonej decyzji z dnia 15.03.2013 r. po wznowieniu postępowania na podstawie art.145 a kpa od decyzji z dnia 10.10.2011 r. w sprawie zawieszenia wypłaty emerytury od dnia 01.10.2011 r., na podstawie art. 151 kpa odmówiła uchylenia w/w decyzji w części w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych , prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r.

Na mocy art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009, Nr 153, poz. 1227) w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego chyba, że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z przepisem art. 145a § 1 kpa można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2).

Zgodnie z art. 149 § 1 kpa wznowienie postępowania następuje w drodze postanowienia. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy (§ 2). Odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze postanowienia (§ 2), a na postanowienie, o którym mowa w § 3, służy zażalenie (§ 4)

Stosownie do przepisu art. 151 § 1 kpa organ administracji publicznej, o którym mowa w art. 150, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 wydaje decyzję, w której:

- 1) odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b, albo
- 2) uchyła decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt K 2/12 (Dz.U. 2012.1285) art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy

z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie ma zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

W niniejszym postępowaniu nie ulega wątpliwości, co wynika z analizy akt emerytalnych wnioskodawczynie, że wnioskodawczynie nabyła prawo do świadczenia emerytalnego z dniem 01.03.2010 r., zatem należy do kręgu osób, do których nie ma zastosowania obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury.

Zatem wnioskodawczynie przysługuje wyrównanie emerytury od dnia jej zawieszenia tj. od dnia 01.10.2011 r., a nie jak przyjęła strona pozwana od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego tj. od dnia 22.11.2012 r. Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy spowodowało derogowanie z porządku prawnego zdyskredytowanych co do swej konstytucyjności wyżej powołanych przepisów. Powyższe więc oznaczało, że z chwilą opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw przepisy te utraciły zdolność do wymuszania określonego zachowania zarówno przez ich adresatów jak również przez organy stosujące prawo, dając jednocześnie przewidziane wprost w art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej, konstytucyjne uprawnienie do wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym na podstawie tych niekonstytucyjnych przepisów. Gdyby więc podzielić stanowisko pozwanego organu rentowego o tym, że aż do momentu ogłoszenia orzeczenia Trybunału, akt uznany za niekonstytucyjny ma pełną moc obowiązującą i powinien być bez żadnych zastrzeżeń stosowany przez sądy do stanów faktycznych powstałych przed ogłoszeniem tego orzeczenia, to w istocie przekreśliłoby to sens instytucji wznowienia postępowania, którego celem jest przecież restytucyjne wydanie orzeczenia zgodnego z prawem, w zgodzie z wartościami i zasadami konstytucyjnym (o tak rozumianych skutkach orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego stanowią między innymi wyroki samego Trybunału z dnia 2 marca 2004 r. SK 53/03, OTK 2004/3/16, czy 9 czerwca 2003 r. SK 5/03 OTK 2003/6A/50). Odnosząc więc te wszystkie uwagi na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że przy dokonaniu ponownej oceny prawnej występującego w niej przedmiotu sporu - z wyłączeniem już uznanych za niekonstytucyjne, a wyżej powołanych przepisów - roszczenie wnioskodawczynie podjęcia wypłaty emerytury i to już z dniem 1 października 2011 r. jest w pełni zasadne, skoro niekonstytucyjny okazał warunek rozwiązania stosunku pracy do kontynuowania wypłaty emerytury odwołującej.

W tym stanie faktycznym i prawnym strona pozwana po wznowieniu postępowania od decyzji z dnia 10.10.2011 r. niesłusznie na podstawie art. 151 kpa odmówiła jej uchylecia i wypłaty emerytury od dnia 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję strony pozwanej z dnia 15.03.2013 r. w ten sposób, że nakazał stronie pozwanej Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. uchylenie decyzji z dnia 10.10. 2011 w części w jakiej zawiesza prawo do emerytury wnioskodawczynie za okres od dnia 01.10.2011 r. do 21.11.2012 r. i wypłatę powyższego świadczenia.

Jednocześnie Sąd oddalił odwołanie wnioskodawczynie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w części w której domagała się wypłaty odsetek. Zgodnie z treścią przepisu art. 85 ust. 1 Ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007r. Nr 11 poz. 74 z późn. zm.) jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych -

nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. W wypadku świadczeń emerytalno-rentowych postępowanie w sprawach tych świadczeń regulują przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1 w zw. z ust 4 w/w ustawy organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni. Obowiązujący od dnia 01.07.2004r. przepis art. 118 ust. 1a cytowanej ustawy stanowi natomiast, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wskazać należy iż w niniejszej sprawie powyższe przesłanki nie wystąpiły , gdyż zawieszenie wypłaty emerytury decyzją z dnia 28.09.2011r. nastąpiło na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów, które strona pozwana była zobowiązana stosować. Zatem skoro opóźnienie wypłaty świadczenia nie jest następstwem okoliczności za które ponosi odpowiedzialność Zakład , to brak podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego i tym samym przyznania prawa do odsetek.